

ЮВІЛЕЙ

Для М.І. Миценка так і сталося – місто стало «пристанищем на все життя». А Олександра Семеновича «крута партизанська вдача і доля» закинула спочатку редактором Маневицької районки, а потім – заступником редактора Дубровицької райгазети, що на Рівненщині.

Переїзд на нове місце роботи тягнув за собою купу побутових незручностей та розлуку з рідними. Працюючи в Ківерцях, відповідаль-

партії, отож повинен оправдати її довір'я», - згадає той ключовий момент у своєму житті Миценко. І виклик долі він прийняв, зі всією молодечою потужністю запрягся майже на чверть століття у редакторського воза – 10 березня 1964 року вперше підписав номер ківерцівської газети до друку. І так тягнув він його щодуху 23 роки, впродовж яких шанували колектив, відзначали газету на всіх рівнях – з трійки кращих місцевих видань ківерцівська не випадала

(Закінчення. Поч. 1, 4 стор.)

влучно зауважив Петро Оксентійович Боярчук: «... це раз переконався, що доля кожного з нас, хочемо того, чи ні, є часткою долі когось іншого, а той, хто колись запрягся, що «світ тісний», не помилюся. Я вдячний долі редактора Миколи Миценка, яка в 60-их роках звела його з долею тоді мало кому відомого Петра Боярчука, а відтак запалила у нього журналіста навіть супротив вітрів, що той вогник не раз намагалися загасити. Я вдячний долі своїй,

ДОЛЯ МОЯ

ний секретар Микола Миценко з півроку «спав на редакційному дивані, поклавши під голову газетну підшивку. Харчувався похапцем – де попало і як попало. А напередодні Нового – 1963 – року отримав державну квартиру і перевіз у Ківерці свою сім'ю», яка поповнилася ще й сином – Юрком.

У редакції Ківерцівської районки на той час працювали також молоді, талановиті й енергійні люди – Микола Богуш, Маргарита Малиновська (у двадцять чотири роки була прийнята до Спілки письменників України) та досвідчені, які навчали професійним тонкощам новеньких членів колективу, такі, як Ганна Степанівна Слюсар, яка найпершою з журналістів Волині отримала звання (за клопотанням Миколи Івановича) Заслуженого працівника культури, бо на той час не було таких журналістських звань, та інш. Тож Миколі Івановичу тут працювалося легко, бо не бракувало матеріалів, а отже, лишалося більше вільного часу на вичитування публікацій та для творчої роботи, й для удосконалення художньо-поліграфічного оформлення газети. Хоча, по-правді кажучи, оте «легко працювалося» було дуже й дуже відносним, адже вівся постійний партійний контроль за діяльністю творчого колективу, наперед вимальовувалися певні рамки, не дозволялося жодного зайвого поруху в будь-який бік.

Невдовзі між першим секретарем райкому партії і редактором газети виникли непорозуміння – Леонід Петрович Гузь був досвідченим керівником, талановитим журналістом, проте намагався противитися «ручному керуванню» згори райкомівського крісла й відмовлявся від сили-силеної громадських і партійних доручень, котрі перешкоджали виконанню безпосередніх посадових обов'язків. Саме це призвело до того, що Леоніда Петровича було усунуто з посади редактора, хоча ним у Ківерцівській редакції було започатковано багато хорошего. Зокрема, було запроваджене помісячне та поквартальне планування, зорганізувалися систематичні зустрічі з робітниками, були створені й постійно проводилися засідання позастатних відділів, запроваджувалися в практику районні творчі конкурси серед молоді, таким чином навчаючи та виховуючи молоде покоління, заохочуючи до творчості, тобто редактор Ківерцівської районки створив своєрідний інститут громадських кореспондентів...

Очолити колектив запропонували, не без протекції все того ж О.С. Бордакова, Миколі Миценку. «Від несподіванки (адже зі мною навіть ніхто не побесідував) у мене, ніби щось обірвалося всередині. Я розхвилювався, почав відмовлятися, мотивуючи це тим, що навчаюся в університеті і треба писати дипломну роботу... Але моїм доводам ніхто не надав ніякого значення, навпаки, мені нагадали, що я член

впродовж десятків років. Практику своєрідного інституту громадських кореспондентів, запроваджену своїм попередником, продовжив

І у вісімдесят повен сили, енергії, молодечого запалу і творчої снаги.

ВІДЗНАКА

Згідно розпорядження голови Ківерцівської районної ради Почесною грамотою Ківерцівської районної ради та Ківерцівської районної державної адміністрації та цінним подарунком нагороджено Миколу Івановича МИЦЕНКА - редактора Ківерцівської районної газети у 1964-1987 роках за багаторічну сумлінну працю, активну життєву позицію у вихованні ківерчан-сучасників у дусі патріотизму і любові до рідної України та з нагоди 80-річчя від Дня народження.

і Микола Іванович, зініціювавши створення літературного об'єднання «Джерело», вихованкою якого згодом стала і нинішня редактор, а тодішня старшокласниця Людмила Олішук.

За часів керівництва редакцією Миколи Миценка було розпочато будівництво сучасного редакційного приміщення. За всі ці роки зроблено надзвичайно багато. Здобутки ківерцівської районки позитивно відзначалися навіть у всесоюзному часописі «Журналіст», а також «Медицинской газете», майже у всіх республіканських друкованих засобах. Микола Іванович тішився успіхами колективу і брав найактивнішу участь у творчому змужнінні багатьох нині відомих журналістів, недарма ж ківерцівську редакцію називали «кузнем газетярських кадрів». З приємністю назвемо молодших колег Миколи Івановича, його так званих учнів, послідовників, тих, кому він мудрою порадою, слушною настановою допомагав відчувати творче перо, – Микола Богуш, Олексій Григор'єв, Галина Нецько, Петро Боярчук, Михайло Сорочка, Василь Недільський, Володимир Королюк, Ігор Павлюк і багато інших. Нині вони – відомі в Україні люди. «Усі, з ким мені довелося працювати... були справжніми патріотами своєї землі і невтомними чорноробами волинської журналістики, а тому я по-праву горджуся ними і пишаюся», - ці слова належать Миколі Івановичу. А про дивне сплетіння людських шляхів і доль дуже

яка вельми дивними (а нічого ж нема в цьому світі випадкового) манівцями привела мене до Миценкової долі і на рівні підсвідомості зблизила, а не відштовхнула, як то бувало у випадках із людьми іншими».

Ось так, віддаючись з головою роботі, переймаючись кожною дрібницею, редактор одного разу зрозумів, що в такій постійній нервовій напрузі, переживаючи стреси, відчуваючи серцеві та головні болі, не можна жити, тим паче, що над головою, як Дамоклів меч, висів постійний компартійний контр-роль і тиск. З посади редактора Микола Іванович звільнився за власним бажанням. Однак з газети не пішов, а ще працював випусковим і відповідальним секретарем аж до пенсійного віку. Його плідну працю було неодноразово відзначено численними нагородами – Почесними грамотами, чотирма медалями. У 2003 році Миколі Івановичу присуджено й довільну державну стипендію.

Уже перебуваючи на заслуженому відпочинку, Микола Миценко спочатку потягнувся до землі, згадуючи своє походження, й почав порадкувати на дачній ділянці. Однак «збивши оскому» фізичною працею, як говориться у народі, не зміг відмовитися від творчої. Він і досі, а це - понад п'ятдесят років, є активним членом НСЖУ: дописує до обласних та загальноукраїнських газет, римує реалії нашого сьогодення у сатиричні вірші, знаходить час й для ліричних мотивів. А це – займається краєзнавчою роботою, пише поезію для дітей. І як наслідок – світ побачив його збірки гумору і сатири «І сміх, і горе» (2002) та «Маємо те, що маємо» (2011); ліричні твори зібрані в «Осінній сум» (2003) та «Поклик отчої землі» (2009), вірші для дітей «В гостях у бабусі» (2011). Однак найбільшого

умиротворення віднайшла його душа у краєзнавчій розвідці «Козацьке село Миколаївка», виданої 2004-го та перевиданої в 2011р. А своєрідним підсумком життєвого й творчого шляху впродовж вісімдесяти літ є книга спогадів «Газета – доля моя» (2012). Зауважу, що всі ці книги видані коштом державної стипендії Миколи Івановича, невеликими накладками. Вважаємо, що книга «Газета - доля моя» є своєрідною історіографією волинської журналістики, тому вона заслуговує бути виданою сприянням обласної організації НСЖУ та за підтримки видавничої ради РДА з книговидавництва. Адже вона варта того, щоб її прочитали якомога більше журналістів Волині.

Ми пишаємося тим, що в рядах нашої редакційної первинної журналістської організації перебуває така творча особистість, яка вже понад 20 років – на, так званому, заслуженому відпочинку, однак і досі не знає втоми і спокою. Микола Іванович – є чи не щотижневий гість редакційного колективу, а це важить дуже багато для молодих колег, які потребують настанов і мудрих дружніх порад.

Тож, з ювілеєм мудрий наставнику, Вас щиро вітають працівники редакції та районної друкарні!

Від імені редакційного колективу газети «Вільним шляхом» - за матеріалами книги М.І. Миценка «Газета – доля моя»
Марія ХІТЬКО.
Фото з домашнього архіву:
М.І. МИЦЕНКА.

ПОДАРУНОК АВТОРУ

5 лютого відбувся обласний конкурс-захист науково-дослідних робіт у Волинській обласній Малій академії наук. Учениця 10 класу ЗОШ І-ІІІ ст. №1 м. Ківерці Мамчар Оксана, слухач секції журналістики відділення філології та мистецтва ВО МАН, зайняла ІІІ місце. Тема наукової роботи – «Історико-краєзнавчий нарис як різновид публіцистики» (на основі матеріалів книги ветерана журналістики М.І. Миценка). Науковий керівник – вчитель української мови та літератури ЗОШ І-ІІІ ст. №1 С.Р. Стоцька.

Дякуємо Миколі Івановичу за змістовну книгу, прочитавши яку, усвідомлюємо історичний шлях держави до Незалежності України.

Світлана СТОЦЬКА.

На фото: М. МИЦЕНКО, О. МОМЧАР, С. СТОЦЬКА.

15 лютого святкуватиме 80-річчя жителька м. Ківерці

**Катерина
Василівна
ЯКОВЧУК.**

Бажаєм здоров'я як криця міцного, Будьте душею завжди молоді.

Хай Вашу долю освітлюють зорі,

А щастя рікою вливається в дім.
Хоч було тривоги в житті немало,
Та не будем згадувати сумне,
Бо горить в душі іще багаття,
Вогонь горить – це головне.
На довгий вік, на мнозі літа,
На шану від людей, тепло родинне,
Стеліся, доле, кризь усе життя,
Лише добром для доброї людини.
Нехай старання Ваші і труди
Помножать успіх в нашій колективі,
Живіть в добрі і радості завжди,
Та будьте все життя щасливі!

З любов'ю і повагою – діти, онуки, правнуки.

15 лютого зустрічає 50-літній ювілей член виконкому Дідичівської сільської ради

**Василь
Степанович
СИНЮК,**

мудра, щедра душа людина.
Хай здоров'я завжди добрим буде,

Хай в родині ладиться все,
За справи добрі хай шанують люди,
А Бог завжди нехай Вас береже.
Щоб квіти завжди запахні,
Шлях життєвий устеляли,
І щоб зозуля навесні
Сто літ щасливих накувала.

З повагою - Дідичівський сільський голова
Галина РОМАНОВА.

10 лютого зустрів День народження люблячий чоловік, турботливий тато

**Микола
Денисович
ЛЮШУК.**

Дорогому іменинику шлють свої вітання дружина Антоніна, діти Наташа, Люда, Саша та бажають міцного здоров'я, радості, успіхів і благополуччя на довгій життєвій дорозі.

Наш слааний і рідний, найкращий у світі,
З Тобою нам завжди затишно й світло.
Ти гарний господар і батько чудовий,
Даруєш турботу та море любові.
Спасибі за ласку, за руки умлі,
Що вмів підтримати словом і ділом,
Що в рідному домі надійно та щиро,
Живи нам на радість у щасті та мирі,
Хай Бог милосердний з високого неба
Дарує усе, чого Тобі треба,
А Матінка Божа - Цариця Свята -
Дарує щасливі і довгі літа.

14 лютого ювілейний День народження відзначає працівниця підприємства «Ківерціводоканал»

**Оксана Іванівна
ЛЕВЧУК.**

З цієї нагоди ювілярку вітає колектив підприємства і щиро бажає:

Прийміть найкращі привітання:

Здоров'я, щастя та багато літ.
Всю доброту, яка існує в світі,
Всю радість, що живе серед людей,
Найкращі всі, що до влодоби, квіти,
Даруєм Вам у цей святковий день.
Нехай сміється доля, морш сопілка в лузі,
У колі щирих, вірних і хороших друзів.
Хай крокують поруч вірність і кохання,
Хай здійсняться мрії Ваші і бажання.
Бажаємо сьогодні Вам особисто:
Хай доля Ваша завжди буде левака,
Хай сяють у небі зірковим намистом
Для Вас удача і радість дзвінка.
Хай квітнуть у серці трояндами ніжно
Надія, кохання, палкі почуття.
Хай буде яскравим, завжди дивовижним
І дуже щасливим все Ваше життя.

